

Blade af Satans Bog.

Københavnerne er i den sidste halve Snes Dage strømnet til Paladsteatret for at se Filmen med ovenstaaende opsigtvækkende Navn.

Filmen er skrevet af Forfatteren, Overretssagfører Edgard Høy-er, og iscenesat af Carl Th. Dreyer. Stykket er i fire Afdelinger. I første Del vises Afsnit af Jesus Lidelseshistorie. Pointet er, at Satan frister og tvinger Judas til at forraade Herren.

Os forekommer det, at Vorherres Lidelseshistorie er for ophøjet og hellig til at forevises i en Teatersal. Og da navnlig paa den Maade det sker her. Baade Kristus og hans Apostle optræder nærmest i Skikkelser som omstrejfende Mormonpræster. Den Sindets Renhed, Hellighed og ophøjede aandelige Styrke, som udstraalede fra Frelserens hele Skikkelse og som genspejledes hos hans Apostle, saa' man intet til. Ikke heller prægedes Herren af den dybe Smerte over Menneskehedens Synder, for hvilke han snart skulde lide paa Korset.

Som en Søvnngænger, en Sværmer var Kristus fremstillet og hans Apostle var at se som en Flok aandløse, lavtstaaende Individider.

Satan derimod var ikiædt en vis Sympatiens Kaabe.

Anden Akt foregaar under Inkquisitionens frygtelige Rædselsherredømme.

Tredie Del stammer fra den franske Revolutions Dage og i sidste Akt gengives Scener fra de Rødes Skændselgerninger i Finland i vore Dage.

Naar vi imidlertid gør denne Film til Genstand for særlig Omtale, er det som en Følge af, at Forfatteren fremstiller Satan, som om han er bedrøvet over sit onde Værk, som om Djævelen kun modvillig, ja ligefrem nødtvungen frister Menneskene og bringer dem til Fald.

Det er jo en fuldstændig Misforstaaelse, ja maaske en bevidst Forvrængelse.

Der er ingen Ende paa Djævelens Ondskab, og der er ingen Grænser for hans Glæde, naar det lykkes ham at vinde tro Tjenere blandt Menneskene. Derfor bliver han ogsaa styrket i Ildseem paa den yderste Dag.

Forfatteren har altsaa givet det et Skær af, at Jesus i Virkeligheden er ond og uretfærdig; medens Satan kun modvilligt gaar til sin onde Gerning.